ИЗЛЕЗЕ НОВ БРОЙ НА ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ "БЛАГОВЕСТИЕ"

*Излезе нов **брой 371** на Енорийски лист **“Благовестие”.** Може да го намерите по-долу или да изтеглите от тук*

Енорийски лист „Благовестие”, брой 371

ДЕЦАТА В ГОРАТА

Две деца, братче и сестриче, тръгнаха за училище. Те трябваше да минат през една прекрасна сенчеста малка гора. По пътя беше горещо и прашно, а в гората — прохладно и весело.

— Знаеш ли какво? — каза братчето на сестричката. — Има време за училище. В училището сега е задушно и скучно, а в гората трябва да е много весело. Слушай как пеят там птичките! А пък катеричките, колко катерички подскачат по клончетата! Да идем ли там, а, сестричке?

На сестричката се хареса братовото предложение. Децата хвърлиха буквариte си в тревата, хванаха се за ръка и се скриха между зелените храсти под кичестите брезички. В гората беше наистина весело и шумно. Птичките прелитаха непрекъснато, пееха и крещяха. Катеричките скачаха по клончетата, насекомите се лутаха насам-натам в тревата.

Децата най-напред видяха един златен бръмбар.

— Поиграй с нас — казаха децата на бръмбара.

— С удоволствие бих поиграл — отговори бръмбарът, — но нямам време, трябва да си намеря обед.

— Поиграй с нас — казаха децата на една жълта мъхната пчеличка.

— Нямам време да играя с вас — отговори пчеличката, — трябва да събирам мед.

— А ти няма ли да поиграеш с нас? — запитаха децата мравката.

Но мравката нямаше време да ги слуша: тя мъкнеше една сламчица, три пъти по-голяма от нея, и бързаше да построи своето майсторско жилище.

Децата се опитаха да се обърнат и към катеричката и да предложат и на нея да поиграе с тях, но катеричката махна с пухестата си опашка и отговори, че трябва да се запаси с лешници за зимата.

Гълъбът каза:

— Аз правя гнездо за мъничките си дечица.

Сивичкото зайче тичаше към ручея, за да умие муцунката си. Бялото цветче на горската ягода също нямаше време да се занимава с децата. То искаше да използува прекрасното време и бързаше да приготви навреме своята сочна вкусна ягода.

На децата стана мъчно, че всички са заети със своята работа и никой не иска да играе с тях. Те се затекоха към ручея. Като ромолеше по камъните, той бягаше през гората.

— Ти поне навярно няма какво да правиш? — му казаха децата. — Хайде поиграй с нас!

— Как? Аз ли няма какво да правя? — забълболи сърдито ручеят. — Ах, вие, лениви дечица! Погледнете ме: аз работя денем и нощем и нито минута не зная покой. Нима аз не поя хората и животните? Кой друг освен мене пере бельото, върти мелничните колела, носи лодки и гаси пожари? О, аз имам толкова много работа, че главата ми се върти! — прибави ручеят и започна да бълболи по камъните.

На децата стана още по-мъчно и те помислиха, че по-добре щеше да е, ако отначало бяха отишли на училище и сетне, на връщане от училището, се отбият в гората. Но точно в това време момиченцето забеляза на едно зелено клонче една съвсем мъничка красива червеношийка. Тя, както изглеждаше, седеше много спокойно и от нямане какво да прави свирукаше една извънредно весела песничка.

— Ей ти, весела песнопойке — извика момчето на червеношийката. — Както изглежда, ти наистина няма какво да правиш; хайде поиграй с нас!

— Как? — свирна обидената червеношийка. — Аз ли няма какво да правя? Нима през целия ден не лових мушици, за да нахраня мъничките си рожби? Аз толкова съм уморена, че не мога да вдигна крилете си, а и сега приспивам с песничка моите мили дечица. А вие какво сте правили днес, малки ленивци? В училището не отидохте, нищо не научихте, тичате из гората, а на всичко отгоре пречите и на другите да работят. Я идете по-добре, където са ви пратили, и помнете, че почива и играе приятно само оня, който е работил и свършил всичко, което бил длъжен да свърши.

Децата се засрамиха: отидоха в училище и макар че стигнаха късно, усърдно се учиха.

Автор: Константин Ушински

Превод от руски: Ангел Каралийчев

Източник: www.chitanka.info

ШЕСТА НЕДЕЛЯ СЛЕД НЕДЕЛЯ ПОДИР ВЪЗДВИЖЕНИЕ В ХРАМ „СВ. ПРОР. ИЛИЯ”

В Шестата неделя след Неделя подир Въздвижение на светия Господен Кръст – 21-ви октомври 2018 г., празнична света Литургия отслужи протойерей Емилиян Костадинов.

В храма чухме неделното евангелско четиво за чудото, което Господ Иисус Христос извършил в Гадаринската страна, като освободил един бесноват от легион бесове, които го обладавали и им позволил да влязат в стадо свине. Те се издавили, а хората от тази страна, за които материалното означавало много за тях, казали на Господа да напусне града им.

В своето слово отец Емилиян се спря на думите на Господ Иисус Христос към изцеления човек, който поискал да Го последва и да бъде един от учениците Му, като му казал: ***„върни се в къщата си и разказвай какво ти стори Бог”*** (Лук. 8:39). Отец Емилиян обърна внимание на това, че на едни хора Господ Иисус Христос казва да Го последват – както на богатото момче, на което казал: ***„…иди, продай имота си, и раздай на сиромаси; … па дойди и върви след Мене.”*** (Мат. 19:21), но това момче не се върнало… Господ, като знаел къде е сърцето му, му казва, че може да Го следва, само когато се отрече от богатството си. В други случаи, когато хората поискали да Го следват – стотника в Капернаум, самарянката и други… – Той не им разрешил. По думите на о. Емилиян това е така, защото: *„Понякога проповедта вътре в дома е много по-силна от където и да е другаде. Бог не ни казва:* ***„Върви след мен!”****, тоест – „Напусни работа и по цял ден се моли!”, а казал: Върви си в къщи и там прославяй Бога!*

Всеки ден ходим на работа. Всеки ден се занимаваме с неща, които са от житието ни – осигуряваме прехраната за нас и за нашите деца, благоустрояваме се и т.н. Тези неща

правим всеки ден, но рядко се сещаме да седнем в къщи и да си поговорим със семейството за добродетели, за Христа, за любовта, за много неща…”

Отец Емилиян обясни, че Господ Иисус затова е казал на изцеления бесноват да отиде у дома си, за да могат тези коравосърдечни хора, пред които направил две чудеса – изгонил бесовете от човека и ги вселил в свинете – те това не го признали, те искали Господ да си отиде от тях – Той именно заради това решил да остави бесноватия там, да бъде постоянно пред очите им – за да виждат един нормален човек, трудолюбив, който преди да срещне Господ Иисус Христос, е бил безумен. Според него именно това е нашата мисия за домовете и семействата ни, нашите близки и приятели: *„Не да говорим за Христа, когато не искат да ни слушат, но с примера си, с поведението си, с морала си – да покажем на тези хора, знаейки, че ние сме близко до Бога и ходим на църква, с личния си пример – ние да им покажем как трябва да живеем, как е богоугодно, а който вече види и му хареса – ще иска и да чуе.”*

След неделната света Литургия и беседата в неделното училище, празнувахме светото Кръщение на най-малкия член на православното ни братство Божидар – дългоочакваната рожба в семейството на нашата сестра Мария и Димитър.

Отец Емилиян изказа благословения и благопожелания за Божидар – за здраве и преуспяване във вярата и доброто.

ИЗЛЕЗЕ НОВ БРОЙ НА ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ "БЛАГОВЕСТИЕ"

*Излезе нов **брой 370** на Енорийски лист **“Благовестие”.** Може да го намерите по-долу или да изтеглите от тук*

Енорийски лист „Благовестие”, брой 370

ИЗЛЕЗЕ НОВ БРОЙ НА ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ "БЛАГОВЕСТИЕ"

*Излезе нов **брой 369** на Енорийски лист **“Благовестие”.** Може да го намерите по-долу или да изтеглите от тук*

Енорийски лист „Благовестие”, брой 369

ПРОГРАМА НА НЕДЕЛНОТО УЧИЛИЩЕ ПРИ ХРАМ „СВ. ПРОРОК ИЛИЯ” ЗА УЧЕБНАТА 2018 / 2019 ГОДИНА

***Програма на Неделното училище при храм „Свети Пророк Илия” 2018-2019-та учебна година**. Може да я намерите по-долу или да изтеглите от тук*

ТРЕТА НЕДЕЛЯ СЛЕД НЕДЕЛЯ ПОДИР ВЪЗДВИЖЕНИЕ В ХРАМ „СВ. ПРОР. ИЛИЯ”

В днешната Трета неделя след Неделя подир Въздвижение на светия Господен Кръст – 7-ми октомври 2018 г., празнична света Литургия в храма отслужи протойерей Емилиян Костадинов.

Чухме неделното свето литургийно Евангелие – за евангелското събитие, когато Господ Иисус

Христос възкресил сина на една бедна вдовица при портите на града Наин.

В своето слово отец Емилиян говори за това, че за нас последната надежда и упование е Бога, защото когато виждаме, че сме безсилни, едва тогава започваме да Го търсим, да Му се молим… Той обърна внимание и на човешката склонност да се съмняваме в Него, ако не получаваме отговор на молитвите си и колко са нужни вяра, упование и горещи молитви, защото: *„Хората, които наистина вярват в Бога, вярата е това, което винаги ги крепи, а нашият труд пред Него е усърдната молитва*.”

Отец Емилиян преподаде наставление да се уповаваме на Бога с цялото си сърце, душа и с целия си разум, и завърши: *„Нека тези от нас, които не сме достигнали твърдо упование, да вървим по пътя, за да го достигнем, а които са го достигнали – всячески да се трудят да го запазят*.”

ИЗЛЕЗЕ НОВ БРОЙ НА ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ "БЛАГОВЕСТИЕ"

*Излезе нов **брой 368** на Енорийски лист **“Благовестие”.** Може да го намерите по-долу или да изтеглите от тук*

Енорийски лист „Благовестие”, брой 368

ИЗЛЕЗЕ НОВ БРОЙ НА ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ "БЛАГОВЕСТИЕ"

*Излезе нов **брой 367** на Енорийски лист **“Благовестие”.** Може да го намерите по-долу или да изтеглите от тук*

Енорийски лист „Благовестие”, брой 367

ЩАСТИЕТО Е ОТ БОГА (българска народна приказка)

Имало двама братя; те били много имотни хора. Като им били уредени работите и нямали грижа за нищо, започнали да се препират: щастието на хората от Бога ли е, или е от хората? Един ден братята се спречкали: по-големият казвал, че щастието е от Бога, а по-малкият, че е от хората. Тогава те, за да изпитат кой е прав, тръгнали да пътуват, като взели със себе си много пари. Като вървели така, стигнали до едно село и там разпитали кой е най сиромах, па го повикали да дойде при тях. Като дошъл и го видели, че е гол-голеничък и няма нищо, дали му двайсет жълтици и му рекли: “Вземи тези пари, ама никой път да не казваш сполай на Бога, а нас да споменуваш.” Щом свършили това, отишли си.

Сиромахът, като видял в ръцете си толкова пари, не могъл да се нарадва и отишъл тичешком у дома, да се похвали на жена си. Тя, вместо да се зарадва, взела да му се кара, че бил глупав и е взел чужди пари, които, като ги похарчи, не ще има от где да ги върне и го карала да върне парите на хората. Той не я послушал, а отишъл на пазара да види какво се продава, та да купи и да търгува. Но както вървял по пътя и си мислел, стигнал до касапницата и понеже бил толкова време сиромах и бил гладен, рекъл си: “Поне сега да взема един дроб”. После тръгнал да си ходи у дома. Като вървял по пътя, съзрял, че над главата му хвърчи един гарван. Помислил, че този гарван иска да му грабне дроба и взел да го крие под дрехата си. Но когато приближил до къщата си, гарванът се спуснал и му грабнал калпака от главата, гдето били скрити парите, и не се видял вече. Сиромахът започнал да плаче колкото му глас държи. Не му стигало това, ами когато си отишъл у дома и разправил на жена си какво му се случило, тя почнала да му кряска, че той бил такъв и онакъв и че тя знаела, че той ще похарчи парите по орли и гарвани. Сетне взели да плачат и двамата и се чудели откъде ще върнат парите, когато им ги поискат.

Изминало се година време и двамата братя дошли в селото да видят какво е направил сиромахът с парите. Той им разказал нещастието си и те тогава му дали четиридесет жълтици и пак му заръчали: “Вземи и тези пари, и прави с тях каквото знаеш, но пак да не споменуваш Бог, а нас”.

Сиромахът взел парите, отнесъл ги у дома и, без да каже на жена си, скрил ги в едно гърне, гдето туряли трици. После отишъл на пазара да потърси някаква стока да купи. Докато бил по пазара, край къщата минал ябълкар и децата започнали да искат ябълки. Като нямала с що да им купи, майка им занесла триците и взела за тях ябълки. Но ябълкарят, като нямал где да тури триците, дал на жената ябълки и за гърнето, та взел и него с триците. Вечерта дошъл мъжът и отишъл право при гърнето, но не намерил нищо. Попитал жена си и тя му казала, че го дала на ябълкаря за ябълки. Той започнал да се кара и да си върши ръцете, но ябълкарят го нямало вече.

Днес-утре, минала пак година и двамата братя пак дошли да видят какво е направил сиромахът с парите. Той пак им разказал, какво се било случило с парите. Тогава те му дали два куршума: един за него, другия за жена му.

Като стигнал у дома си, той разказал на жена си какво му дали. Но тя, от яд и гняв, че му дали куршуми, захвърлила ги нейде на полицата. Къщата им била край реката. Веднъж минали оттам рибари и понеже им се били скъсали куршумите от мрежата, попитали жената, не се ли намира у тях куршум, та да им даде да си закърпят мрежата. Жената си наумила за двата куршума, подирила ги, намерила ги и ги дала на рибарите. Те, като си закърпили мрежата, казали, че ще хвърлят мрежата в реката и каквото се улови от първия път, ще го дадат на нея за куршумите. Тогава хвърлили мрежата и се уловила една риба, която дали на жената. Вечерта жената разпрала рибата да я очисти и сготви, но, за чудо, извадила от корема ѝ едно камъче, което светело като слънце. Те не знаели, че това камъче е много скъпо, и го държали вместо светило.

Срещу тяхната къща живеел един златар. Той съгледал, че сиромашката къща цяла нощ свети и се чудел отгде намира сиромахът пари за светило, като няма за хляб и децата му по цели дни гладуват. Най-сетне златарят поискал да разбере каква е работата, отишъл една вечер у сиромаха и много се зачудил като видял, че това, което свети, било елмаз. Златарят поискал да го купи и рекъл на сиромаха: “Искай, съседе, какво ще искаш, само ми дай това камъче”. Сиромахът, като не знаел колко струва камъчето и че е скъпо, отговорил: “Дай ти колкото струва.” Златарят дал десет жълтици. Сиромахът мислел, че златарят се шегува, та му рекъл. “Дай колкото струва”. Златарят дал двайсет, после петдесет и най-сетне сто жълтици. Сиромахът, като видял, че му дава толкова пари, разбрал каква е работата и не му дал камъчето, а рекъл да го отнесе на царя и да му го даде дар.

Станал сиромахът, отишъл при царя и му дал камъчето, като му рекъл: “Царю, намерих това камъче и, като изпитах и разбрах, че е много скъпо, помислих си, че на цар прилича да го има; затова го донесох и го давам на тебе дар”. Царят взел камъчето и попитал какво иска в замяна, но сиромахът нищо не искал. Най-сетне царят настоял, че трябва да вземе нещо за камъчето. Тогава сиромахът казал, че каквото му даде царят, ще е благодарен. Царят го разпитал какъв е и откъде е, и му дал цялата земя, където живеел, в която да бъде владетел и да я управлява, при което пратил свои хора в онази земя, да разкажат на мало и голямо, че си имат нов господар и да го слушат.

Всичко това станало и сиромахът заживял като цар на земята си.

Двамата братя, както дохождали всяка година да видят сиромаха какво е направил с парите, дошли и тази година да видят какво е направил с куршумите. Новият владетел стоял на прозореца и видял, че минават двамата братя. Той пратил да ги повикат. Те не искали да идат при господаря, но и не можели да потъпчат господарската дума, та дошли, поклонили му се и го помолили да им каже защо ги вика. Владетелят ги попитал познават ли го кой е. Те, като не могли и да си помислят, че онзи сиромах може да е станал господар, отговорили, че не го познават.

Тогава владетелят им се открил и им казал: “Аз съм онзи сиромах, на когото вие давахте пари, за да ме направите богат без Божията воля, но нищо не направихте. Когато ми дадохте двата

куршума, за да се убием с жена ми, Бог ми помогна да стана, какъвто ме виждате сега”.

Тогава малкият брат признал грешката си и повярвал, че всичко е от Бога и че без неговата воля нищо не става.

Източник: www.liternet.bg